

Морфологічні біноми різних типів у доробку фундаторів Харківської філологічної школи, сучасний стан і перспективи дослідження проблеми

Олена Скоробогатова

*доктор філологічних наук, доцент,
професор кафедри зарубіжної літератури та слов'янських мов імені Михайла Гетманця
ХНПУ імені Г.С. Сковороди
(вул. Валентинівська, 2, Харків, Україна);
e-mail: skorobogatova.elena@gmail.com ; <https://orcid.org/0000-0003-0214-1889>*

Стаття присвячена дослідженню морфологічних біномів у науковій спадщині представників Харківської філологічної школи (ХФШ), зокрема І. Срезневського та О. Потебні. Розглянуто стан розробки питання. Описані традиційні та сучасні підходи до характеристики морфологічних біномів, шляхи й методи їх вивчення.

Мета розвідки - описати історію дослідження морфологічних біномів у доробку представників ХФШ, висвітлити сучасний стан і виокремити перспективні шляхи вивчення проблеми.

Морфологічні біноми представлені в «Матеріалах до словника давньоруської мови» Ізмаїла Срезневського. Історія формування моделей висвітлена в граматичних роботах Олександра Потебні. О. Потебня вважає, що морфологічні пари «іменник - іменник» - це паратактичні атрибутивні сполуки, сліди давнього ладу мови. Учений аналізує не лише субстантивні, але й дієслівні та прислівникові біноми, підкреслює їхню здатність передавати синонімічні та антонімічні відношення. У сучасному експресивному використанні морфологічні біноми набувають нового змісту й навантаження: виконують функції метафори, метонімії, а за певних умов можуть актуалізувати свою внутрішню форму. Морфологічні біноми з антонімічними відношеннями між елементами здатні в низці випадків омовлювати бінарні опозиції, які є універсальними знаковими комплексами.

Пропонується комплексний підхід до характеристики морфологічних біномів. Це передбачає поєднання семантичного й морфосинтаксичного векторів класифікації досліджуваних одиниць і застосування для їх вивчення когнітивного й когнітивно-дискурсивного методів.

Висунута гіпотеза про сучасний статус морфологічних біномів як одиниць, що реалізують у фасцинативних дискурсах свій діяхронний потенціал, актуалізуючи граматичну внутрішню форму. Вони набувають експресивних й оцінних можливостей завдяки маркованості порівняно з недефісними послідовностями морфологічно та синтаксично однорідних одиниць. Це уможливило збільшення продуктивності біномів.

Ключові слова: Харківська філологічна школа, морфологічний біном, морфосинтаксис, бінарні опозиції, дискурсивно-когнітивний метод.

Філологічна спадщина Харківської філологічної школи (ХФШ): Петра Лавровського, Ізмаїла Срезневського, Олександра Потебні, їх учнів та однодумців – іноді здається безмежною. Учені порушували найскладніші питання, що ставали раніше та постають сьогодні перед філологами, які занурюються у філософські, культурологічні, психологічні аспекти вивчення мови. Кожен, хто займається вивченням історії слов'янських мов, синхронної та діяхронної граматики, лінгвопоетики, фольклору, етнографії, знайде в наукових розвідках харківських учених науковців поставлені питання, які не є остаточно розв'язаними й сьогодні, цікаві філологічні спостереження, приклади ретельного аналізу мовних закономірностей і відхилень від них. Поряд із глобальними теоріями, що стосуються взаємозв'язку мови й думки, ізоморфізму мови й поезії, психології мовців та мовної динаміки, у спадщині фундаторів ХФШ висловлюються ідеї, що пройшли майже не поміченими або викликали заперечення сучасників, а через

сотню років розвинулися в сучасні наукові теорії та напрями.

У працях Лідії Лисиченко кінця ХХ – початку ХХІ століть, наприклад, стверджується, що «у положенні О.О. Потебні фактично дається визначення концепту в сучасному розумінні. Значення концепту як ментального явища в силу його складності передається в мові не окремим словом, а лексико-семантичним мікрополем мовних елементів, що можуть сполучатися в текстах із ключовим словом концепту» [5, с. 22]. Роздуми й спостереження Л. Лисиченко щодо теоретичної спадщини О. Потебні коментує у своєму огляді сучасних когнітивних студій Костянтин Голобородько [3, с. 87–89]. Тож бачимо, що, на думку лінгвістів-когнітивістів, уже О. Потебнею закладені наріжні камені в підґрунтя сучасної когнітивної лінгвістики й концептології.

Ольга Радчук звертає увагу на міркування Петра Лавровського щодо змін мови під впливом зовнішнього тиску: «думка і слово так тісно пов'язані між собою, що останнє завжди може бути названо спочатку її сутністю; а думка,

з відторгненням народу під чужу владу, повинна була змінитися багато в чому; не мало залишитися без змін і слово» [4, с. 20]. Науковиця вказує на розгляд цього питання в теоретичних працях О. Потебні й на дослідження спадщини представників ХФШ Єфросинією Широкоград [14, с. 267–268] у другій половині ХХ століття. Особлива увага звертається на те, що сучасні когнітивно-дискурсивні розвідки зосереджені на поясненні мовних фактів у діахронній парадигмі [8].

У статтях, присвячених розвитку вітчизняної філологічної думки, висвітлена експланаторність розвідок засновників ХФШ із залученням фактів поетичного функціонування мовних одиниць [9]. Також проаналізовані міркування О. Потебні щодо прикладів атракції. У другій половині ХХ століття спостереження харківського філолога перетворилися на лінгвопоетичну теорію паронімічної атракції, яка розроблялася радянськими та пострадянськими дослідниками лінгвопоетики майже без згадок про вченого, який уперше звернув на неї увагу та схарактеризував.

Наша розвідка присвячена проблемі дослідження морфологічних біномів як її розуміли харківські науковці другої половини ХІХ століття, того, як це питання розглядається сьогодні, та перспективним підходам до їх вивчення й класифікації.

Морфологічними біномами називаємо дефіснооформлені одиниці, що складені з морфологічно однорідних елементів, які утворюються за моделями «іменник – іменник», «дієслово – дієслово», «прислівник – прислівник» тощо. Ці одиниці, на нашу думку, є морфосинтаксичними конструктами. У низці випадків граматичні біноми усталені в мові. Вони представлені в «Матеріалах до Словника давньоруської мови» Ізмаїла Срезневського [10] й теоретично описані в роботах Олександра Потебні. Передовсім у працях цих науковців розглянуті субстантивні біноми, які становлять значну частину від усього корпусу досліджуваних одиниць. У статті Олени Бувалець проведено порівняльний аналіз зібраних І. Срезневським субстантивних сполук, що складаються з двох компонентів, пов'язаних сурядним зв'язком, із сучасними дво-чотириккомпонентними граматично подібними одиницями [1, с. 131–134]. Виділені основні типи одиниць, які наведені в «Матеріалах до словника...» та функціонують у сучасній російській мові, утворені за моделлю «іменник – іменник». Разом із тим, поза увагою дослідниці залишилися дієслівні та прислівникові біноми, крім того, авторка не ставила за мету дослідити розвиток моделі «іменник – іменник» в інших слов'янських мовах, що має неабияку значущість. Зауважимо, що, за нашими спостереженнями, розвиток цієї моделі в різних слов'янських мовах відбувався і відбувається дещо різними шляхами та з різною інтенсивністю.

Ретельно розглянуті субстантивні біноми в граматичних працях Олександра Потебні. У третьому томі «Записок...» це питання висвітлюється в розділах «Атрибутивність іменника», «Несурядність іменника», «Перехід прикладки в речення». Крім того, у багатьох параграфах, де йдеться про розвиток граматики, теж наводяться спостереження щодо іменникових конструкцій з прикладками та біномів з відношеннями рівноправ'я між елементами.

У додатках до третього тому розглянуто чимало прикладів функціонування біномів, елементи яких мають різне значення або значення із частковим збігом, у віршованому тексті [7, с. 431–440]. Звернімо увагу, що вчений наводить й аналізує не лише субстантивні, але й значну кількість дієслівних біномів, що трапляються у фольклорному просторі.

О. Потебня зазначає, що розвиток слов'янських мов спричиняється до збільшення різниці між іменником як словом самостійним і неузгодженим та прикметником як словом атрибутивним. О. Потебня вважає, що паратактичні атрибутивні сполучення (*церковь Спас, день неделя, стадо овцы*) є слідами давнього ладу мови [7, с. 383]. У пізніших текстах подібні сполуки або перетворюються на конструкції з підрядним зв'язком, або набувають нового змісту й навантаження. Звернімо увагу на те, що вчений наводить й аналізує не лише субстантивні, але й дієслівні дефісні конструкти. Давні значення сполук, на нашу думку, з погляду сучасного стану мови виконують роль граматичної внутрішньої форми, яка може актуалізуватися в дискурсах фасцинативного типу за певних умов.

Відомо, що Олександр Потебня поєднував глибоку зануреність у лінгвістичні діахронні розвідки із широким гуманітарним баченням загальнофілологічних проблем. Зокрема вчення про певний ізоморфізм мовної та поетичної метафори заклало фундамент сучасної поетики та лінгвопоетики й психолінгвістичних досліджень природи творчості. Саме він виокремив питання щодо близькості й відмінності між тропом і кіріологічною одиницею, з якою є формальний збіг, у різних контекстах [7, с. 395–397].

Якщо розглядати функціонування граматичних біномів у сучасних дискурсивних практиках, відповідь на поставлене питання стає максимально значущою. Біноми в повсякденній комунікації зазвичай указують на неточність (*два-три*), багатофункційність (*диван-ліжка*), у науковому дискурсі на перехідний характер одиниці або явища (*суфікс-закінчення; частка-хвиля*), то у художньому дискурсі вони набувають інших можливостей: і фасцинативних, і смислових.

Досліджувані одиниці, з одного боку, указують на фольклорну стилізацію, підкреслюючи прадавність форми, у низці випадків актуалізують свою граматичну внутрішню форму. З іншого, давнє походження моделі не зашкоджує мовній динаміці й біноми набувають нового навантаження у класичному та сучасному авторському віршованому просторі. Це знову й знову підтверджує тезу

О. Потебні щодо мовної динаміки у сфері граматики: «Не кажучи вже про зміни лексичного змісту, створення нових граматичних функцій продовжується до нашого часу, нічим не вішучи про збіднення творчості» [6, с. 516]. (Переклад наш – О.С.). У певних випадках між елементами бінома встановлюються метафоричні (*дівчина-квітка; людина-оркестр*), метонімічні (*небо-хмари; ранок-світанок*) та інші смислові відношення. На нашу думку, дослідження функцій морфологічних біномів, що виявлені у фасцинативних дискурсах ХХ – початку ХХІ століття, є завданням лінгвостилістики й такого напрями лінгвопоетики, як поетична морфологія. Підставою для цього стає зближення таких комунікативних просторів, як медійний, рекламний, навіть політичний, з поезією за фасцинативною функцією – орієнтацію на максимальний вплив на свідомість і підсвідомість реципієнта мовного повідомлення.

Зазначимо, що поетичний дискурс нового та новітнього часів значно розширив використання морфологічних біномів несубстантивних типів: прислівникових, дієслівних та нумеративних. Особливо це стосується української мовнокреативної практики. Регулярними та продуктивними є не лише усталені прислівникові біноми (*ледь-ледь, часто-густо*), але й контекстуальні, авторські конструкції: *Так тонко-тонко сні мене вели / повз кучугури й урвища – додому...* (В. Стус); *Коли-ніколи виїду, поштацераю вдовж бульвару.* (Б. Херсонський). Із чим це пов'язане? Частково, із самообутністю української мови, що проявляється у створенні численних і різноманітних прислівників, на що вказував Леонід Булаховський у роботі «Питання походження української мови» [2]. Контекстуальне семантичне й емоційно-стилістичне наповнення індивідуальних новотворів потребує ретельного вивчення як у суто граматичному, так і в лінгвостилістичному векторі. У граматичному форматі необхідно дослідити особливості біномів порівняно з недефісними послідовностями однорідних граем, у лінгвостилістичному – набуття досліджуваними граматичними конструктами нових функцій: смислових, оцінних, інтертекстуальних, функцій стилізації та індивідуалізації.

Продуктивною моделлю сьогодні виступають дієслівні дефісні біноми. Вони, як і прислівникові, можуть будуватися простим повтором дієслова (*біжить-біжить*), але частіше поєднуються дієслова, що мають різне лексичне наповнення. В українському поетичному дискурсі зафіксовані біноми з контекстуально синонімічним (*плаче-сумує*), антонімічним (*радіти-сумувати*) відношеннями. Уже О. Потебня звертав увагу на біноми з відношеннями між компонентами, що формують узагальнене значення (*співати-танцювати* –

‘радіти’, ‘веселитись’). Наприклад: *Ходжу-блуджу по городу / Великому, великому.* (П. Куліш); *спи, дитинко, вже пізно, спи-засинай.* (Б. Херсонський). У наведених прикладах бачимо усталені у фольклорному дискурсі поєднання.

У деяких випадках послідовність елементів бінома виступає як пояснення, друге дієслово уточнює, указує на причини або наслідки дії, що означена першим *Дочка/Твоя співала-мстила, Україно!* (Д. Павличко); *Була, ма, людина й нема, Харон розтулив рота./ Ріже-звучить сурма, кров'ю тече скорбота.* (О. Смерек). Утворюється унікальний поетичний смисл, тлумачення й розуміння якого підсвідомо пов'язане з граматичною єдністю конструкта та відрізняється від змісту, що може бути переданий послідовністю самостійних дієслів.

Повний повтор, що базується на дефісній редуплікації, актуалізує значення поетичного слова, указує на тривалість та інтенсивність дії або ознаки: *Вони чекали-чекали, що хтось покличе до себе, / Та й розвели руками, і тихо-тихо пішли.* (Г. Бабич). Дефісне оформлення подібних конструкцій створює ефект безперервності, виступає її іконічним графічним відбиттям.

В останні роки граматичні біноми з антонімічними відношеннями між елементами почали розглядати з точки зору реалізації в них бінарних опозицій, що утворюють, за теорією В. Топорова, універсальні знакові комплекси [11]. Це прадавні опозиції «верх-низ», «свій-чужий», «життя-смерть», «світ-темрява», «сонце-місяць», «жіноче-чоловіче» та інші. Універсальні комплекси омовлюються в біномах різних граматичних типів: субстантивних, дієслівних, прикметникових та прислівникових. Сталі антонімічні пари в сучасному поетичному використанні перетворюються на авторські дефіснооформлені біноми, що здатні виконувати поетичне «надзавдання». Вони підкреслюють ключові ідеї твору, як, наприклад, у поезії Василя Стуса: *Державо напівсонця-напівтьми, / ти крутишся у гадину, відколи / тобою неспокутний трусить гріх / і докори сумління дух потворять.* (В. Стус).

У лінгвопоетичному векторі привертають до себе увагу випадки використання в одному ліричному тексті граматичних біномів різних типів. Їх дослідження важливе для розуміння змісту окремого твору та може допомогти при вивченні інтертекстуальних зв'язків. Крім того, біноми цікаві з точки зору граматики оцінки [13], бо спроможні створювати контекстуальні оцінні смисли. Одночасне використання біномів, які належать до різних граматичних розрядів, має, на наш погляд, атрактивне підґрунтя: використання одного (часто усталеного в мові або створеного за регулярною моделлю) «притягує» інші, авторський відбір підвищує зв'язність та креативну маркованість тексту, реалізовану на морфосинтаксичному рівні. А індивідуальні уподобання та послідовне творче використання подібних одиниць в окремих випадках слугує

граматичною ознакою того чи того поетичного ідіостилю та характеризує мовну особистість автора.

Грамаітичні біноми є маркованими порівняно з нейтральними послідовностями морфологічно однорідних граем, пов'язаних сурядним сполучниковим або безсполучниковим зв'язком. Дослідження тріади «автор – текст – читач» [12], бутєва та пізнавальна цінність кожного з елементів якої є невід'ємним складником когнітивного вектору сучасної філологічної думки, відбувається зазвичай з виокремлення тих чи тих елементів тексту та проходить етап дослідження їхнього функціонування у текстовій цілісності. Біноми як марковані мовні одиниці – цікавий смислорудівний елемент, що потребує когнітивно-дискурсивного вивчення з боку виокремлення авторської інтенції, текстових потужностей і впливу на читача як герменевтичного суб'єкту тексту.

Звернімо увагу на можливості при використанні досліджуваних біномів одночасної або виокремленої дискурсивної реалізації

потенціалу дериваційного, морфологічного та синтаксичного мовних рівнів. Відмітимо діахронну, синхронну та, на нашу думку, навіть футурологічну потужність цих одиниць, а також їхню здатність омовлювати бінарні опозиції, що розглядаються в семіотиці та лінгвокультуроології як мовні універсалиї.

Сказане дозволяє висунути гіпотезу, що морфологічні біноми різних типів реалізують у сучасних фасцинативних дискурсах свій діахронний потенціал, актуалізуючи грамаітичну внутрішню форму слова, і набувають у різних комунікативних просторах експресивно-оцінних можливостей завдяки морфосинтаксичній маркованості порівняно з недефісними послідовностями морфологічно однотипних та синтаксично однорідних одиниць. Підтвердження або спростування цієї гіпотези є перспективою дослідження. Високий лінгвокреативний потенціал досліджуваних одиниць уможливує підвищення їх продуктивності в художньому, медійному, політичному та рекламному дискурсах.

Список використаної літератури

1. Буваец Е.В. Двойные субстантивные конструкции в «Материалах для словаря древнерусского языка» И.И. Срезневского и в современном русском языке *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. № 1021. Випуск 66. Харків : ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2012. С. 131-134.
2. Булаховський Л.А. Питання походження української мови. Київ : Вид. АН УССР, 1956. 220 с.
3. Голобородько К.Ю. Теоретичні положення лінгвоконцептології в працях Л.А. Лисиченко й українських мовознавців (загальний коментар). *Український світ у наукових парадигмах : Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди*. Вип. 10. Харків, ХНПУ, ХІФТ, 2023. Харків, 2023. С.87–89.
4. Лавровский П.А. О языке северных Русских летописей. Санкт-Петербург, 1852. 160 с.
5. Лисиченко Л.А. Лексико-семантичний вимір мовної картини світу. Харків: Вид. група «Основа», 2009. 192 с.
6. Потебня А.А. Из записок по русской грамматике. Т. I-II. М.: Просвещение, 1958. 536 с.
7. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике. Т. III. Об изменении значения и заменах существительного М.: Просвещение, 1968. 551 с.
8. Радчук О.В. Наукова цінність досліджень П.О. Лавровського для сучасних мовознавчих когнітивних студій. *Петро Олексійович Лавровський: науково і науково-критична спадщина (до 190-річчя від дня народження)*: Зб. наук. праць. К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2019. С. 110–122.
9. Скоробогатова О.О. Поетичне мовлення як джерело грамаітичних студій : Харківська філологічна школа та лінгвістика ХХ-ХХІст. *Петро Олексійович Лаврівський : науково і науково-критична спадщина (до 190-річчя від дня народження)*: Зб. наук. праць. К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2019. С. 33-46.
10. Срезневский И.И. Словарь древнерусского языка: [В 3-х т.]. М.: Книга, 1989.
11. Топоров В.Н. Мировое дерево: Универсальные знаковые комплексы. Т. 1. М.: Рукописные памятники Древней Руси, 2010. 448 с.
12. Філон М.І. Читач-дослідник як герменевтичний суб'єкт. *Культура слова*. 2020. № 92. С. 145–154.
13. Халіман О.В. Грамаітика оцінки: морфологічні категорії української мови: моногр. Харків: Майдан, 2019. 458 с.
14. Широкоград С.Х. Петро Олексійович Лавровський. Українська мова. Енциклопедія. К., 2000. С. 267–268.

Надійшла до редакції 27 травня 2023 р.

Прийнята до друку 28 червня 2023 р.

References

1. Buvalec, E. V. (2012). Double substantive constructions in «Materials for Old Russian language dictionary» by I. I. Sreznevskij and in modern Russian language. *V.N. Karazin Kharkiv National University Journal*, 1021(66), 131-134.
2. Bulakhovskiy, L. A. (1956). *The issues of Ukrainian language origin*. Kyiv: AS USSR.
3. Holoborodko, K. Iu. (2023). Theoretical principles of lingvoconceptology in the works by L. A. Lysychenko and Ukrainian linguists (general comment). *Ukrainian world in scientific paradigms: H.S. Skovoroda Kharkiv national pedagogical university collection of scientific articles*, 10, 87-89.
4. Lavrovskij, P. A. (1852). *About the language of northern Russian chronicles*. St. Petersburg.
5. Lysychenko, L. A. (2009). *Lexical and semantic dimension of linguistic conception of the world*. Kharkiv: «Osnova».
6. Potebnya, A. A. (1958). *Russian grammar notes*. Vol. I-II. Moscow: Prosveshhenie.
7. Potebnya, A. A. (1968). *Russian grammar notes*. Vol. III. *About meanings changes and nouns substitutes*. Moscow: Prosveshhenie.
8. Radchuk, O. V. (2019). The scientific value of research by P.O. Lavrovskiy for modern linguistic cognitive studies. *Petro Oleksiiovych Lavrovskiy: scientific and scientific-critical heritage (to the 190th anniversary of his birth): scientific articles collection*, 110-122.
9. Skorobogatova, O. O. (2019). Poetic speech as a source of grammatical studies: Kharkiv Philological School and Linguistics of XX-XXI centuries. *Petro Oleksiiovych Lavrovskiy: scientific and scientific-critical heritage (to the 190th anniversary of his birth): scientific articles collection*, 33-46.
10. Sreznevskij, I. I. (1989). *Dictionary of the Old Russian language: [In 3 volumes]*. Moscow: Kniga.
11. Toporov, V. N. (2010). *World tree: Universal sign complexes*. Vol. 1. Moscow: Manuscript monuments of Ancient Russia.
12. Filon, M. I. (2020). The reader-researcher as a hermeneutic subject. *Word culture*, 92, 145-154.
13. Khaliman, O. V. (2019). *Evaluation grammar: morphological categories of the Ukrainian language*. Kharkiv: Maidan.
14. Shyrokorad, Ye. Kh. (2000). *Petro Oleksiiovych Lavrovskiy. Ukrainian language*. Kyiv.

Submitted May 27, 2023.

Accepted June 28, 2023.

Olena Skorobogatova, Doctor of Philology, associate professor, professor at Mykhailo Hetmanets department of foreign literature and Slavic languages at H.S. Skovoroda KhNPU (Valentynivska St., 2, Kharkiv, Ukraine); e-mail: skorobogatova.elena@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0003-0214-1889>

Morphological binomials of various types in the Kharkiv Philological School founders' works, the current state and prospects of the problem study

The article is devoted to the study of morphological binomials in the scientific heritage of representatives of the Kharkiv Philological School (KhPhSch), in particular I. Sreznevskiy and O. Potebnya. The state of the development of the issue has been considered. Traditional and modern approaches to the characterization of morphological binomials, ways and methods of their study have been described.

The purpose of the research is to describe the history of the study of morphological binomials in the development of representatives of the KhPhSch, to highlight the current state and promising ways of studying the problem. Morphological binomials are presented in "Materials for the Dictionary of the Old Russian language" by Izmail Sreznevskiy. The history of the formation of the models is covered in the grammatical works by Oleksandr Potebnya. O. Potebnya believes that the morphological pairs "noun - noun" are paratactic attributive compounds, traces of the ancient system of speech. The scientist analyzes not only substantive, but also verbal and adverbial binomials and notes their ability to convey synonymous and antonymous relationships. In modern expressive use, morphological binomials acquire a new meaning and load: they perform the functions of metaphor, metonymy, and under certain conditions can actualize their internal form. Morphological binomials with antonymic relations between elements are able, in a number of cases, to describe binary oppositions, which are universal symbolic complexes.

An integrated approach to the characteristic of morphological binomials is suggested. It involves the combination of semantic and morphosyntactic vectors of classification of the studied units and the use of cognitive and cognitive-discursive methods for their study.

A hypothesis about the modern status of morphological binomials as the units that realize their diachronic potential in fascinating discourses, actualizing the grammatical internal form of the word is put forward. These units acquire expressive and evaluative capabilities due to markedness in comparison with non-hyphenated sequences of morphologically and syntactically homogeneous units. This makes it possible to increase the productivity of binomials.

Keywords: Kharkiv Philological School, morphological binomial, morphosyntax, binary oppositions, discursive-cognitive method.
